

Паниум — номер четиринадесет

Разочарованието като ключ към изпитанието на храма

Jeff Pippenger

2026-02-18

Темата за светилището беше „ключът“, който отключи разочарованието от 22 октомври 1844 г. в началото на вестта на третия ангел, а темата за разочарованието е „ключът“, който отключва вестта за светилището в изпитанието относно храма в края на вестта на третия ангел.

И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:19.

Фактът, че 11 септември 2001 г. се разбира като „9/11“ в съгласие с това, че „911“ е символът на спешно повикване в Съединените щати, е бил замислен от Онзи, Който е замислил всички неща. Разбирането на разочарованието от 18 юли 2020 г. е това, което позволява движението на сто четиридесет и четирите хиляди да бъде разпознато като такова; но само от онези, които желаят да видят, че Исус представя духовното чрез естественото днес не по-различно, отколкото го е правил преди две хиляди години. Зрението „20/20“ е най-доброто, което човек може да има, а разочарованието от 2020 г. е ориентиърът, който позволява храмът да бъде разпознат в пророческата история на десетте девици.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

Зрение 20/20 е още по-добро, когато е съчетано с погледа назад, представен от основополагащите истини. Павел учи, че „духовете на пророците се покоряват на пророците“, и следователно девиците на Матей са същите девици, които Йоан определя като сто четиридесет и четири хиляди, а Йоан ги определя като девици в—Откровение 144.

Това са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девственици. Това са онези, които следват Агнето, където и да отива То. Те бяха изкупени измежду човеците като първи плодове за Бога и за Агнето. Откровение 14:4.

Първите плодове на есенния сезон са девиците, които следват Агнето в храма, а „ключът“ към разбирането на храма е разочарованието от 2020 година.

И ключа на Давидовия дом ще положи на рамото му; тъй че той ще отваря, и никой няма да затваря; и той ще затваря, и никой няма да отваря. Исаия 22:22.

Ако един адвентист ще бъде сред 144 000, той по пророческа необходимост трябва да е преживял разочарование, причинено от изявяването на публично предсказание, което не се е сбъднало.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има особено приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до самия край на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Битката при Паниум в петнадесетия стих на Данииел единадесета глава е битката, която води до шестнадесетия стих, който посочва неделния закон в Съединените щати.

И тъй, северният цар ще дойде, ще издигне насип и ще превземе най-укрепените градове; и силите на юга няма да устоят, нито избраният му народ; и не ще има сила да се устои. Данаил 11:15.

В този стих Съединените щати побеждават Русия, заедно с избрания от Русия народ. Но в следващия стих никой не може да устои на възхода на Рим, който отбелязва Юда и Ерусалим като първа стъпка в своето завладяване на света; така Рим се издигна като четвъртото царство на библейското пророчество. Като стоеше в буквалната славна земя в стих шестнадесети, символът на властта на буквалния Рим беше в пределите на буквалната славна земя; така предобразяваше стих четиридесет и първи, когато белегът на властта на духовния Рим се налага върху духовната славна земя на Съединените щати.

Двата рога на земния звяр от Откровение тринадесета глава представляват Републиканизма и Протестантизма. В петнадесетия стих на Данииел единадесета глава Антиох Магнус, известен като Антиох III и Антиох Велики, побеждава южното царство, представено от Птолемеевата династия. Антиох представлява Доналд Тръмп, а южният цар представлява Русия. Битката при Паниум е битката между Съединените щати и Русия и избрания народ на Русия — битка, в която Антиох надделява, но след това вижда царството си завладяно от буквалния Рим — силата от четиринадесети стих, която установява външното видение на републиканския рог на земния звяр. Вътрешното видение е представено от протестантския рог на земния звяр. И двата рога присъстват в битката при Паниум, защото Петър е там като протестант със своята вест от книгата на Йоил.

250 години

Когато разгледаме двете линии на земния звяр, откриваме, че през 1776 година земният звяр започна възхода си, а до 1798 година (двадесет и две години по-късно) морският звяр от Откровение тринадесета глава получи смъртоносна рана, и земният звяр започна своето управление като шестото царство в библейското пророчество. Двеста и петдесет години по-късно, през 2026 година, ние се пробудихме за изпита на вътрешния храм, който започна на 8 май 2025 година.

Тези „250“ години са свързани също и с Антиох Велики. Като започнем от указа през 457 г. пр. Хр. и от този указ отмерим двеста и петдесет години, достигаме до 207 г., седем години преди битката при Панион и десет години след като Птолемея побеждава Антиох в битката при Рафия, която е представена в единадесети стих на Данииел единадесета глава. Данииел

11:11, разбира се, е външната линия на републиканския рог, която съответства на Откровение 11:11, което е вътрешната линия на протестантския рог. Даниил и Откровението са една и съща книга, а Откровението използва печатите като символи на външното пророчество и църквите като символи на паралелното вътрешно пророчество.

Кир представя и трите указа, защото не може да има трети без първи и втори.

„В седмата глава на Ездра се намира указът. Стихове 12–26. В своята най-пълна форма той е издаден от Артаксеркс, царя на Персия, през 457 г. пр. Хр. Но в Ездра 6:14 се казва, че домът Господен в Ерусалим е бил построен „според заповедта [„указ“, в полето] на Кир, Дарий и Артаксеркс, царя на Персия“. Тези трима царе, като положили началото на указа, потвърдиха го отново и го доведоха до завършеност, го приведоха до съвършенството, изисквано от пророчеството, за да отбележи началото на 2300-те години. Като се приема 457 г. пр. Хр., времето, когато указът е бил завършен, за датата на заповедта, се виждаше, че всяко определение на пророчеството относно седемдесетте седмици е било изпълнено.“ Великата борба, 326.

От трите указа, които са представени от Кир през 457 г. пр. Хр., „250“ години завършват в историята между битката при Рафия през 217 г. пр. Хр., когато Птолемей IV побеждава Антиох Велики, и 200 г. пр. Хр., когато след това Антиох побеждава Птолемей в битката при Паний, в петнадесети стих. Тази линия съпоставя Антиох Магнус с Доналд Тръмп. В началото на шестото царство на библейското пророчество, от 1776 до 1798 г., има период от „22“ години, който представя възхода на шестото царство. Тези „22“ години също така онагледяват историята, представена с числото „22“, в края на историята на шестото царство, от 2001 до 2023 г. „22“ е символът на съчетаването на Божествеността с човечеството, което се осъществява в историята на шестото царство на библейското пророчество, което е земният звяр с външен рог на републиканизма и вътрешен рог на протестантизма.

Делото, което Христос извършва чрез съединението, представено с „22“, е последното дело на Христос в Пресвятото място, което е представено чрез изглаждането на греха и което, според Йоил, съпроводено с вдъхновения коментар на Петър, се извършва по време на изливането на късния дъжд.

И тъй, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато дойдат времена на освежаване от присъствието на Господа. Деяния 3:19.

Заличаването на греха е последното дело на небесния Първосвещеник.

„Както в древността греховете на народа чрез вяра биваха възлагани върху жертвата за грях и чрез нейната кръв пренасяни, образно, в земното светилище, така и в новия завет греховете на покаяващите се чрез вяра се възлагат върху Христос и действително се пренасят в небесното светилище. И както прообразното очистване на земното се извършваше чрез отстраняването на греховете, с които то бе осквернено, така и действителното очистване на небесното трябва да се извърши чрез отстраняването, или заличаването, на греховете, които са записани там. Но преди това да може да бъде извършено, трябва да се направи преглед на записните книги, за да се установи кои, чрез

покаяние за греха и вяра в Христос, имат право на благата на Неговото умилоствение. Следователно очистването на светилището включва дело на изследване — дело на съд. Това дело трябва да бъде извършено преди идването на Христос, за да изкупи Своя народ; защото, когато Той дойде, наградата Му е с Него, за да отдаде на всекиго според делата му. Откровение 22:12.“ Великата борба, 421.

Делото, което започна на 22 октомври 1844 г., започна в кулминацията на Среднощния вик, и делото се завършва в кулминацията на Среднощния вик, който Петър определя като периода на заличаването на греха, бележещ периода на съда над живите, когато настъпят „времената на освежаване“.

„Делото на следствения съд и заличаването на греховете трябва да се извършат преди второто пришествие на Господа. Понеже мъртвите ще бъдат съдени според написаното в книгите, невъзможно е греховете на хората да бъдат заличени преди съда, на който техните дела ще бъдат разследвани. Но апостол Петър ясно заявява, че греховете на вярващите ще бъдат заличени „когато дойдат времена на разхлаждане от лицето на Господа; и Той изпрати Исуса Христа“. Деян. 3:19, 20. Когато следственият съд приключи, Христос ще дойде и Неговата награда ще бъде с Него, за да въздаде на всекиго според делата му.“ Великата борба, 485.

„времената на разхлаждане“ са също и „времената за възстановяване на всичко“.

И тъй, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, за да дойдат времена на отрада от лицето на Господа, и Той да ви изпрати Исус Христос, Който ви бе предопределен и по-напред проповядван; Когато небето трябва да приеме до времената на възстановяването на всичко, за което Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света. Деяния 3:19–21.

„Времената на разхлаждане“ идват „от лицето на Господа“, когато бъде изпратен „Исус Христос“. Когато ангелът от Откровение десета глава слезе на 11 август 1840 година, Сестра Уайт посочи, че този ангел „не беше никой друг освен Исус Христос“. Делото, което Христос започна на 22 октомври 1844 година, бе въведено от историята от 1840 до 1844 година — история, за която Сестра Уайт казва, че е била „славно проявление на Божията сила“, като същевременно съпоставя именно тази история с петдесетия период във времето на Петър, а след това използва тези две линии на пророческа история, за да посочи напред към слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава, който осветява земята със Своята слава.

„Ангелът, който се съединява в провъзгласяването на вестта на третия ангел, трябва да озари цялата земя със своята слава. Тук се предсказва дело със световен обхват и необикновена мощ. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славно проявление на Божията сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионска станция по света, а в някои страни се прояви най-големият религиозен интерес, засвидетелстван в която и да е земя след Реформацията от шестнадесети век; но всичко това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“

„Делото ще бъде подобно на това в Деня на Петдесетница. Както „ранният дъжд“ бе даден при изливането на Светия Дух в началото на благовестието, за да предизвика поникването на скъпоценното семе, така и „късният дъжд“ ще бъде даден при неговия завършек за узряването на жетвата. „Тогава ще познаем, ако следваме да познаваме Господа: излизането Му е приготвено като зората; и Той ще дойде при нас като дъжда, като късния и ранния дъжд на земята.“ Осия 6:3. „И тъй, радвайте се, синове Сионови, и веселете се в Господа, вашия Бог; защото Той ви даде ранния дъжд умерено, и ще направи да слезе за вас дъждът, ранният дъжд и късният дъжд.“ Йоил 2:23. „В последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си върху всяка плът.“ „И всеки, който призове името Господне, ще се спаси.“ Деяния 2:17, 21.

„Великото дело на евангелието не трябва да завърши с по-малко проявление на Божията сила, отколкото беляза неговото начало. Пророчествата, които се изпълниха в изливането на ранния дъжд при откриването на евангелието, трябва отново да се изпълнят в късния дъжд при неговия завършек. Това са „времената на освежение“, към които апостол Петър гледаше напред, когато каза: „И тъй, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, та да дойдат от лицето на Господа времена на освежение; и Той да изпрати определения за вас Исус Христос.“ Деяния 3:19, 20.“ Великата борба, 611.

Адвентното движение от 1840 до 1844 година беше славна проява на Божията сила, която въведе откриването на делото на Христос по очистването на Неговото светилище. Тази история започна, когато Исус, представен като първия ангел от Откровение 14, слезе на 11 август 1840 година, както е представено в 10 глава на Откровение. Проявата на Божията сила, която тогава започна, се усили до откриването на изследователния съд и следователно предобразяваше проява на Божията сила, която щеше да се усили до приключването на изследователния съд. Периодът в края започна на 11 септември, когато Исус отново слезе като ангела от Откровение 18, когато великите сгради на Ню Йорк бяха съборени чрез допира на Бога и делото на изследователния съд се промени от мъртвите към живите. Дъждовете идват, когато Исус е изпратен.

Исус учеше, че трябва да искаме, за да получим, а Захария казва, че трябва да искаме късния дъжд във времето на късния дъжд. Следователно е очевидно, че трябва да знаете, че се намирате във времето на късния дъжд, за да изпълните наставлението на Захария.

Искайте от Господа дъжд във времето на късния дъжд; и Господ ще направи светли облаци и ще им даде поройни дъждове, на всекиго трева на полето. Захария 10:1.

На 11 септември Исус слезе като ангела от Откровение осемнадесета глава и късният дъжд започна да ръси, но той пада само върху онези, които изпълняват заповедта на Захария да „искат късния дъжд“, когато притежават истинското разбиране, че „времената на разхлаждане“ и възстановяването на всички неща са настъпили. Душата трябва да „разпознае“, че пророческият период на късния дъжд е настъпил.

„Ние не бива да чакаме късния дъжд. Той идва върху всички, които ще разпознаят и ще си присвоят росата и дъждовете на благодатта, които падат върху нас. Когато събираме

късчетата светлина, когато ценим сигурните Божии милости, Този, Който обича да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще се изпълни. [Цитиран Исая 61:11.] Цялата земя трябва да се изпълни със славата на Бога.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

На 11 септември започнаха времената на освежаване и започна заличаването на греховете на живите. Този съд е съгласуван с първото условие на тройния завет на Авраам. Това първо условие беше, че когато Господ изведе Израил от египетското робство, Той щеше да съди както Своя заветен народ, така и народа, в който те бяха живели като пришълци и странници. Първият заветен народ беше предобраз на последния заветен народ, който са сто четиридесет и четирите хиляди. Този пророчески народ ще бъде съден като протестантския рог на земния звяр, докато републиканският рог на земния звяр едновременно бива съден.

Съдът над републиканския рог настъпва в края на неговата история, което е неделният закон. Неделният закон е представен в изпълнението на шестнадесетия стих, когато Рим поема контрол над Юдея през 63 г. пр. Хр. — в Деня на умиловението според някои историци.

Антиох Магнус представлява Съединените щати в стихове десети до петнадесети. Роналд Рейгън надделя в битката от стих десети, която предобрази разпадането на Съветския съюз в стих четиридесети. Исая 8:8 посочва същата битка, представена в стихове десети и четиридесети на Данаил 11, и тези три паралелни стиха позволяват Русия да бъде определена като победител в битката при Рафия от стих единадесети.

Сражението при Рафия в единадесети стих предобразяваше войната в Украйна между южния цар (Русия) и прокси-властта на папството (Украйна). Войната беше иницирана от администрацията на Обама по времето на първия папа от южното полукълбо, който беше и първият папа от Америките, макар и от Южна Америка. „Юг“ е символ на глобализма, спиритизма и комунизма, и първият южен папа от Америките се съюзи с президента глобалист Обама, когато настъпи войната от единадесети стих. Рейгън като Съединените щати в десети стих влезе в таен съюз с консервативен папа; след това нацистите на Украйна бяха използвани от президент глобалист в период на папа глобалист. Съединените щати под управлението на Тръмп сега са в открити отношения с първия северноамерикански и тъй наречен консервативен папа.

Рейгън имаше тайно съюзничество с антихриста от библийското пророчество в битката от десети стих, а Обама започна битката от единадесети стих, в период, когато папата също беше глобалист, подобно на Обама. Сега Тръмп е в открити отношения с папа, паралелен на Рейгъновия, с изключение на това, че първоначалният таен съюз сега е открит съюз. Тримата папи и тримата президенти съответстват на трите битки в стихове десети, единадесети и петнадесети.

„Чудна в своята проникателност и хитрост е Римската църква. Тя може да разчита онова, което предстои да стане. Тя изчаква своето време, като вижда, че протестантските църкви ѝ отдават почит чрез приемането на лъжливата събота и че се готвят да я

наложат чрез самите средства, които тя самата е употребявала в отминали дни. Онези, които отхвърлят светлината на истината, още ще потърсят помощта на тази самонарекла се непогрешима власт, за да възвеличат една институция, която е произлязла от нея. Колко охотно тя ще се притече на помощ на протестантите в това дело, не е трудно да се предположи. Кой разбира по-добре от папските водачи как да се постъпва с онези, които са непокорни на църквата?“

„Римокатолическата църква, с всичките си разклонения по целия свят, представлява една обширна организация под контрола на папския престол и предназначена да служи на неговите интереси. Нейните милиони членове, във всяка страна на земното кълбо, са наставлявани да се считат обвързани с вярност към папата. Каквато и да е тяхната националност или тяхното управление, те трябва да смятат властта на църквата за по-висша от всяка друга. Макар да могат да полагат клетва, с която заявяват своята лоялност към държавата, зад нея стои обетът за послушание към Рим, който ги освобождава от всяко обещание, враждебно на нейните интереси.

„Историята свидетелства за нейните изкусни и упорити усилия да се вмъкна в делата на народите; и, щом веднъж си осигури опора, да прокарва собствените си цели, дори и с цената на гибелта на князе и народи. През 1204 година папа Инокентий III изтръгва от Петър II, крал на Арагон, следната необикновена клетва: „Аз, Петър, крал на арагонците, заявявам и обещавам винаги да бъда верен и послушен на моя господар, папа Инокентий, на неговите католически приемници и на Римската църква, и вярно да пазя моето кралство в негово послушание, защитавайки католическата вяра и преследвайки еретическата поквара.“ — John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Това е в съзвучие с претенциите относно властта на римския понтифик, „че за него е законно да сваля императори“ и „че може да освобождава поданиците от тяхната вярност към несправедливи владетели.“ — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„И нека се помни, че хвалбата на Рим е, че той никога не се променя. Принципите на Григорий VII и Инокентий III все още са принципите на Римокатолическата църква. И ако само имаше властта, тя би ги привела в действие с не по-малка сила сега, отколкото в миналите векове. Протестантите слабо съзнават какво вършат, когато предлагат да приемат помощта на Рим в делото на възвеличаването на неделята. Докато са устремени към осъществяването на своята цел, Рим се стреми да възстанови своята власт, да си възвърне изгубеното върховенство. Нека само веднъж бъде установен в Съединените щати принципът, че църквата може да използва или да контролира властта на държавата; че религиозните обреди могат да бъдат налагани чрез светски закони; накратко, че властта на църквата и държавата трябва да господства над съвестта — и триумфът на Рим в тази страна е осигурен.“

„Божие слово е отправило предупреждение за надвисващата опасност; ако то бъде пренебрегнато, протестантският свят ще узнае какви са всъщност намеренията на Рим едва когато вече ще бъде твърде късно да избегне примката. Тя безшумно нараства във власт. Нейните учения упражняват влиянието си в законодателните зали, в църквите и в сърцата на хората. Тя издига своите възвишени и масивни здания, в чиито тайни

вътрешности ще бъдат повторени предишните ѝ гонения. Крадешком и незабелязано тя укрепва силите си, за да прокара собствените си цели, когато дойде времето да нанесе удара си. Всичко, което тя желае, е изгодна позиция, и тя вече ѝ се предоставя. Скоро ще видим и ще почувстваме каква е целта на римския елемент. Който поварва и се покори на Божието слово, с това ще навлече върху себе си укор и преследване.“ Великата борба, 580, 581.

През 2016 г. Тръмп бе избран, после глобалистите, представени от Байдън, откраднаха изборите през 2020 г., но това се разпознава единствено от онези, които имат зрение 20/20. В тринадесети стих Доналд Тръмп „се завръща“ през 2024 г. с повече власт от когато и да било и започва подготовката си за златната епоха, както и за битката при Паниум в петнадесети стих. След това Лъв, папата, пристигна, за да утвърди видението през 2025 г. — третият папа, свързан с трите битки в стихове десети до петнадесети, а също и с тримата президенти на тези битки. Първият и третият папа и президент се считат за консервативни, а средният папа и президент бяха глобалисти. Първият съюз беше таен, последният е открит, защото в четиринадесети стих е представен като символа, който утвърждава външното видение на пророчествата за последните дни.

На 31 декември 2023 г. делото на първия ангел, както бе предобразено чрез делото на първия указ, започна да полага основата. Основополагащото изпитание беше дали Уилям Милър е бил прав или не е бил прав в своето определяне, че именно Рим установява видението в четиринадесети стих. Определянето от Милър на Рим като символа, който установява пророческото видение на последните дни, в някои отношения е най-значимата от всички основополагащи истини на Милър. Как Милър е достигнал до определени разбирания може да бъде изведено единствено чрез прилагането на осветена логика към неговото време и обстоятелства, но при някои от неговите пророчески открития има съвсем конкретно свидетелство защо е стигнал до своите разбирания. Най-основополагащото от неговите разбирания беше определянето му, че именно Рим установява видението.

Милър пряко свидетелства как е търсил да разбере кое е било „отнето“ в книгата на Даниил. Той не само посочва къде е намерил своя отговор, но говори и за вълнението си, когато е открил скъпоценния камък, който е търсел. Аполос Хейл предава коментар върху собствените писания на Милър, а в следващия откъс Хейл посочва как Милър е станал изследовател на пророчеството. Милър, като вестител на светлината, която бе разпечатана през 1798 година, е свещен пример за онези, които Даниил нарича „разумните“, които „разбират“, когато книгата бъде „разпечатана“. Свидетелството на Милър за това как е бил доведен до изучаването на Библията е целенасочен пример от Онзи, Който управлява всичко. Обърнете внимание на развитието на Милър, защото той е примерът за разумните, които разбират увеличението на знанието, дори ако те, както Милър, излизат от тъмнината на заблудата.

„През месец май 1816 година бях доведен до осъзнаване на вината си, и о, какъв ужас изпълни душата ми! Забравях да ям. Небесата ми се виждаха като мед, а земята — като желязо. Така продължих до октомври, когато Бог отвори очите ми; и о, душо моя, какъв

Спасител открих, че е Исус! Греховете ми паднаха като бремене от душата ми; и тогава колко ясен ми се стори Библията! Всичко говореше за Исус; Той беше на всяка страница и във всеки ред. О, това беше щастлив ден! Искях веднага да си отида у дома на небето; Исус беше всичко за мен, и мислех, че мога да накарам всички останали да Го видят така, както аз Го виждах, но се лъжех.“

„През дванадесетте години, през които бях деист, прочетох всички истории, които можех да намеря; но сега обикнах Библията. Тя учеше за Исус! И все пак немалка част от Библията ми беше тъмна. През 1818 или 1819 година, докато разговарях с един приятел, когото бях посетил и който ме беше познавал и ме беше слушал да говоря, когато бях деист, той попита, по един доста многозначителен начин: „Какво мислиш за този текст и за онзи?“ — като се отнасяше до старите текстове, срещу които възразявах, докато бях деист. Разбрах към какво клони той и отговорих: Ако ми дадеш време, ще ти кажа какво означават. „Колко време ти е нужно?“ Не зная, но ще ти кажа — отвърнах аз, защото не можех да повярвам, че Бог е дал откровение, което не може да бъде разбрано. Тогава реших да изучавам Библията си, вярвайки, че мога да открия какво е имал предвид Светият Дух. Но щом взех това решение, в ума ми дойде мисълта: „Да предположим, че намериш място, което не можеш да разбереш — какво ще направиш?“

„Тогава в ума ми дойде този начин на изучаване на Библията: — Ще вземам думите на такива пасажки, ще ги проследявам из Библията и по този начин ще открия тяхното значение. Имах Крудъновата конкорданция [закупена през 1798 г.], която според мен е най-добрата в света; затова взех нея и Библията си, седнах на бюрото си и не четях нищо друго, освен малко вестници, защото бях решен да узная какво означава моята Библия. Започнах от Битие и четях бавно нататък; и когато стигнех до текст, който не можех да разбера, претърсвах Библията, за да открия какво означава той. След като бях преминал през Библията по този начин, о, колко светла и славна ми се яви истината! Открих онова, което съм ви проповядвал. Убедих се, че седемте времена приключваха през 1843 година. После стигнах до 2300 денонощия; те ме доведоха до същото заключение; но не бях и помислял да открия кога ще дойде Спасителят и не можех да повярвам в това; ала светлината ме порази тъй силно, че не знаех какво да правя. Тогава си казах: сега трябва да сложа шпорите и юздата; няма да вървя по-бързо от Библията и няма да изоставям след нея. Каквото учи Библията, за него ще се държа. Но все още имаше някои текстове, които не можех да разбера.“

„Толкова за неговия общ начин на изучаване на Библията. При друг случай той изложи начина си за установяване значението на разглеждания от нас текст — значението на „ежедневната“. „Продължих да чета — каза той — и не можах да намеря друг случай, в който тя се среща, освен в Данаил. Тогава взех онези думи, които стояха във връзка с нея: „отнеме“. „Той ще отнеме ежедневната“, „от времето, когато ежедневната бъде отнета“ и т.н. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста; накрая стигнах до 2 Солунци 2:7, 8. „Защото тайната на беззаконието вече действа, само че има един, който сега възпира, докле бъде отстранен; и тогава ще се открие онзи беззаконник“ и т.н. И когато стигнах до този текст, о, колко ясна и славна се яви истината! Ето го! това е „ежедневната“! И тъй, какво има предвид Павел с „онзи,

който сега възпира“, или пречи? Под „човека на греха“ и „беззаконника“ се има предвид папството. И тъй, какво е онова, което пречи папството да бъде разкрито? Защо, това е езичеството; е, тогава „ежедневната“ трябва да означава езичество.“ Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.

Провидното ръководство на изучаването на Милър — както от човешка, така и от Божествена страна — е засвидетелствано в записа. Негов стар приятел го подтикваше, а мислите, които идваха при него, бяха гласът на ангела Гавриил, когото Сестра Уайт определя „ред след ред“ като ангела, който многократно посещаваше Милър. Той посочва седемте времена като своето първо откритие, а след това определя 2,300-те като втория свидетел за седемте времена, защото и двете завършваха през 1843 г. (както той първоначално вярваше). Тези две пророчества са неговите открития алфа и омега и в рамките на пророческата връзка с Милър те посочват грешката, която щеше да бъде поправена от Самюъл Сноу чрез вестта на Среднощния вик, дала началото на „движението на седмия месец“. Движението на Среднощния вик беше „движението на седмия месец“, когато напусна лагерното събрание в Ексетър, защото посочваше идването на Господа на десетия ден от седмия месец, който през 1844 г. се падна на 22 октомври.

Грешката, която поражда овластяването на втория ангел, е представена чрез първоначалното разбиране на Милър, че седемте времена и 2 300-те години завършват заедно през 1843 година. В разглеждания откъс следващото учение, което се обсъжда, е как Милър стигна до това да разпознае Рим като символа, който установява видението. Преподавателите по адвентна история посочват, че всички пророчески разбирания на Уилям Милър са били основани върху това, че той е разпознавал две опустошителни сили. Той разбираше тези две опустошителни сили като езическия и папския Рим, и виждаше тези две сили във 2 Солунци, когато стигна до разбирането, че „ежедневната“ в книгата Даниил е езическият Рим. Всеки пророчески модел, изложен от Милър, за когото Сестра Уайт ни известява, че многократно е бил посещаван от ангели, беше основан върху неговото разбиране, че Рим установява видението. Всеки един!

От 31 декември 2023 г. Лъвът от Юдовото племе разпечатва Откровението на Исус Христос. От този момент бе започнало основополагащото изпитание и то достигна своя завършек, когато първият папа от Съединените щати започна своето управление на 8 май 2025 г. В този момент започна храмовото изпитание.

Ще продължим тези теми в следващата статия и ще използваме „250“-те години като свидетелство, за да потвърдим нашето отъждествяване, че основополагащият изпит приключи с настоящия папа.